

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Zagrebu

Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Šebalj Širić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja UNIQA osiguranje d.d. OIB: 75665455333, Zagreb, Planinska ulica 13A, kojeg zastupa punomoćnik Marko Rašica, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Rašica i partneri d.o.o. protiv I-tuženika EUROHERC osiguranje d.d., OIB: 22694857747, Zagreb, Ulica grada Vukovara 282 kojeg zastupa punomoćnica Lidija Klepo odvjetnica u Odvjetničkom društvu Grgić i partneri i II-tuženika Hrvatske autoceste d.o.o. OIB: 57500462912, Zagreb, Ulica Stjepana Širole 4, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 21. svibnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja Matka Anića, odvjetnika, te u prisutnosti punomoćnice I-tuženika Lidije Klepo, odvjetnice, te punomoćnika II-tuženika Marije Grbec, zaposlenice tuženika, dana 11. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženicima solidarno isplatiti tužitelju iznos od 1.687,02 EUR sa zateznim kamatama od 13. siječnja 2022. pa do isplate, s time da se za razdoblje do 31. prosinca 2022. stopa određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. stopa se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 1. siječnja 2024. do isplate stopi se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženicima solidarno naknaditi tužitelju troškove u iznosu od 3.387,04 EUR sa zateznim kamatama od 11. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 10. studenog 2023. podnio tužbu protiv I i II-tuženika, radi isplate iznosa od 1.687,02 EUR sa zakonskim zateznim kamatama. U tužbi navodi kako je dana 29.11.2021. na autocesti A3 došlo do štetnog događaja uslijed udara divljači-lisice u vozilo tipa BMW 116D SPORT LINE, reg. oznake ZG-5905-GG u vlasništvu društva RAIFFEISENLEASING d.o.o. kojim je upravljala vozačica Ana Šenija. Ističe kako je vozačica upravljala sukladno prometnim propisima. Rečeni osobni automobil u navedenom je razdoblju bio uredno kasko osiguran kod tužitelja. Uslijed predmetnog štetnog događaja na rečenom automobilu je nastala imovinska šteta te je tužitelj isplatio cjelokupni iznos imovinske štete na predmetnom vozilu u visini od 1.687,02 EUR, i to 12.1.2022. Tužitelj se obratio I-tuženiku za naknadu navedene štete budući da šteta potječe od divljači te je isti odgovoran za štetu na temelju odredbe članka 76. stavak 1. i 2. Zakona o lovstvu (Narodne novine broj: 99/18, 32/19, 32/20-dalje ZL). II-tuženik je odgovoran za nastalu štetu jer je u trenutku nastanka štetnog događaja upravljao autocestom A3. Sukladno odredbi članka 963. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima, isplatom naknade iz osiguranja prelaze na osiguratelja, po samom zakonu, do visine isplaćene naknade, sva osiguranikova prava prema osobi koja je po bilo kojoj osnovi odgovorna za štetu.
2. I-tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako osporava osnov i visinu. Ističe kako osporava odgovornost iz razloga što nema dokaza da bi predmetna šteta na vozilu tužitelja nastala zbog provođenja lova od strane lovoovlaštenika. Osporava pasivnu legitimaciju jer šteta na vozilu nije nastala vršenjem skupnog lova. Navodi da se predmetni štetni događaj odigrao izvan područja lovišta tj. na nelovnoj površini gdje nije dopušteno provođenje lova pa se ne radi o šteti za koju odgovaraju lovoovlaštenici sukladno Zakonu o lovstvu. Smatra da se na predmetni štetni događaj ima primijeniti Zakon o cestama prema kojem bi za predmetnu štetu odgovarale Hrvatske ceste. Osporava i tijek kamate. Ističe prigovor isključive krivnje vozača zbog neprilagođene brzine.
3. II -Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako osporava osnov i visinu, ističe prigovor promašene aktivne legitimacije, spori svoju odgovornost jer ističe kako bi on odgovarao samo zbog nepropisnog održavanja autoceste. Navodi da nema uzročno posljedične veze između postupanja tuženika i štetnog događaja. Ističe prigovor promašene pasivne legitimacije jer je divljač opasna stvar pa za nju odgovara njezin vlasnik. Ističe prigovor doprinosa vozača nastanku štetnog događaja zbog neprilagođene brzine. Spori i tijek kamate.
4. Tijekom postupka izvođenja dokaza, sud je izvršio uvid u sve po strankama predložene dokaze, saslušani su svjedoci Ana Šenija, Vlado Krznarić i Nino Baček (list 275-178 spisa), izveden je dokaz prometnim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Igoru Jakopliću te je usmeno saslušan vještak Igor Jakoplić (list 311-315 spisa i list 405 spisa).

5. Nakon provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz pojedino i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.
6. Predmet spora je regresni zahtjev za solidarnu isplatu iznosa od 1.687,02 EUR koji je tužitelj isplatio oštećeniku- svom kasko osiguraniku, po osnovi naknade štete na vozilu, registarske oznake ZG-5905-GG, nastale u prometnoj nesreći koja se dogodila 29.11.2021., na autocesti A3, na način da je navedeno vozilo naletjelo na divljač – lisicu.
7. Među strankama nije sporan nastanak štetnog događaja te nije sporno da je I-tuženik osiguratelj svih davatelja prava lova i lovoovlaštenika u Republici Hrvatskoj i to u periodu kada se dogodila predmetna prometna nezgoda.
8. Sporna je aktivna legitimacija tužitelja. Sporna je pasivna legitimacija I-tuženika u ovom postupku obzirom na činjenicu da I-tuženik ističe kako se predmetni štetni događaj nije dogodio za vrijeme provođenja lova te jer ističe kako se štetni događaj dogodio na nelovnom području, dok II- tuženik ističe da je divljač opasna stvar pa da za štetu od iste odgovara vlasnik stvari odnosno lovačko društvo. Samom time je sporna i odgovornost za nastanak ovog štetnog događaja. Sporno je i je li osiguranik tužitelja prebrzom vožnjom doprinio ovom štetnom događaju. Sporna je visina pretrpljene štete i tijekom kamate.
9. Uvidom u potvrdu MUP-a od 30.11.2021. i zapisnik u očevidu MUP-a utvrđeno je kako se predmetni štetni događaj dogodio 29.11.2021. naletom vozila na divljač te kako je vozilom reg. oznake ZG-5905-GG upravljala Ana Šenija. Ograničenje brzine na navedenom mjestu je navedeno 130 km/h.
10. Iz iskaza svjedoka Vlade Krznarića i Nine Bačeka u bitnom proizlazi kako su isti djelatnici II-tuženika te rade na poslovima ophodnje autoceste. Proizlazi kako se kontrola žičane ograde vrši redovito kada se kontrolira žica te se utvrđuje ima li neispravnosti na žici. U konkretnom slučaju su utvrdili da je sa žicom sve u redu. Također iz iskaza svjedoka Ane Šenija proizlazi kako je u predmetnom štetnom događaju na autocesti udarila lisicu koja joj je jednostavno skočila pred auto.
11. Ovaj sud je u cijelosti prihvatio iskaze saslušanih svjedoka jer su isti iskazivali životno i logično te su njihovi iskazi u skladu sa ostalom dokumentacijom u spisu. Ovaj sud nije prihvatio dio iskaza svjedoka Nine Bačeka iz kojeg proizlazi da je nakon naleta utvrdio da je sa žicom sve u redu jer nije ni životno ni logično da bi lisica prešla na autocestu, a da je žica bila u potpunosti ispravna.
12. Iz nalaza i mišljenja vještaka Igora Jakoplića te iz usmenog iskaza rečenog vještaka danog na ročištu održanom dana 21. svibnja 2026. proizlazi kako je prilikom nezgode došlo do naleta osobnog vozila osiguranika tužitelja BMW 116 d reg.oznake ZG-5905-GG na lisicu, koja se kretala preko sjevernog kolnika autoceste A3 unutar ograđenog prostora autoceste, na 66. km + 450

metara autoceste, od juga prema sjeveru odnosno vozačici gledano s lijeva u desno, dok se vozilo kretalo od istoka prema zapadu. Naletna brzina osobnog vozila tužitelja na lisicu se obzirom na nastala oštećenja kretala u području od oko 140 km/h. Vozačica je za reakciju imala na raspolaganju 0,58 sekundi što nije bilo dovoljno niti za dovođenje vozila u kočeno stanje, tako da se vozilo i prije naleta moralo kretati naletnom brzinom. U trenutku kad je vozačica mogla uočiti kretanje lisice, vozilo se nalazilo udaljeno ispred mjesta naleta za oko 22,60 metara. Na toj udaljenosti bi vozačica u konkretnim okolnostima uspjela kočenjem izbjeći nalet pri prethodnom kretanju bilo kojom brzinom koja ne premašuje 46 km/h. Ako uvažimo da lisica ne bi neposredno prije naleta naglo promijenila smjer kretanja i da bi pri daljnjem kretanju po pravcu za dodatnih 1 metar izašla van desnog gabarita vozila, tada bi brzina izbjegavanja naleta iznosila oko 111 km/h. Nema primjedbi na utvrđen opseg štete od strane tužitelja kako to proizlazi iz izvida štete. Na vozilu nije nastala ekonomska totalna šteta i popravak je bio isplativ. Uz uvažavanje cijena rezervnih dijelova važećih kod ovlaštenih radionica za BMW vozila na dan saniranja štete i cijene radnog sata od 15,53 EUR-a, kao i normativa radnih sati i potrošnog materijala prema tvorničkim podacima dobivenim pomoću specijaliziranog programa za kalkulaciju štete AUDATEX, proizlazi da trošak popravka vozila zajedno s uključenim PDV-om po stopi od 25% iznosi 2.066,55 EUR-a. Nema primjedbe na račun za popravak vozila priložen u spis na kojem se temelji tužbeni zahtjev.

13. Na ročištu održanom dana 21. svibnja 2026. stalni sudski vještak povodom prigovora stranaka je naveo kako u cijelosti ostaje kod nalaza i mišljenja koji je podnio u pisanoj formi te ističe kako u odnosu na podnesak tužitelja pojašnjava da je naletnu brzinu utvrdio iskustveno, temeljem nađenih oštećenja na vozilu i usporedbom ovo predmetnog oštećenog vozila sa slično oštećenim vozilima u sličnom tipu prometne nezgode. Dopušta pogrešku zbog procjene naletne brzine od +/-10%, ali kao najtočniji rezultat smatra upravo brzinu koju je i naveo. S ostalim navodima tužitelja je suglasan u smislu da je brzina izbjegavanja niža od dozvoljene i da bi do naleta došlo kretanjem vozila i sa dozvoljenom brzinom. Na prigovore II-tuženika odgovara da je prometna policija na zapisniku po očevidu zabilježila da je važilo ograničenje brzine od 130 km/h i ja to smatra relevantnim. Vezano na rješenje koje prilaže II tuženik Ministarstva prometa i infrastrukture u kojem se traži smanjenje dopuštene brzine na 120 km/h odgovara da u tom tješenju nije navedena stacionaža na kojoj je došlo do štetnog događaja gledano u smjeru Zagreba. Osim toga rješenje se odnosi samo za zavoje radijusa manjeg od 5 km a na mjestu nezgode kolnik je potpuno pravocrtan. Na poseban upit pun. I tuženika koja je u konkretnom slučaju prilagođena brzina uvjetima na cesti navodi da je prilagođena brzina 130 km/h. Na poseban upit II tuženika da li bi šteta manja i u kojem obujmu da je vozio 120 km/h odgovara da bi šteta vizualno bila nešto manja, opseg štete bi bio možda nešto manji isto kao i visina štete ali se decidirano ne može izjasniti niti da li bi sa sigurnošću bila manja i koliko manja. Nadalje ističe kako je u konkretnom slučaju vrijedi zakonsko ograničenje za autoput a to je 130 m/h za osobna vozila zato što u konkretnom slučaju nije postavljen prometni znak kojim bi se ograničila brzina na manje a to zaključuje iz toga što u policijskom zapisniku to nije navedeno a navedeno je ograničenje od 130 km/h. Dakle,

policija je izvor relevantnih informacija po tom pitanju i da je takav znak bio zasigurno bio ne bi policija napisala da je ograničenje 130 km/h.

14. Ovaj sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Igora Jakoplića kao i usmeni iskaz rečenog vještaka jer je isti izrađen od strane stručne osobe, valjano i argumentirano je obrazložen, te jer je vještak argumentirano otklonio sve prigovore stranaka. Ovaj sud je prihvatio i dijelove iskaza svjedoka Ane Šenija, i to u odlučnom dijelu u kojem navodi da je do konkretne štete došlo u trenutku naleta lisice na njeno vozilo. Ovo stoga što je navedeni iskaz u tom odlučnom dijelu logičan, životan a i u skladu su s nalazom i mišljenjem vještaka Igora Jakoplića koji je valjano i argumentirano otklonio sve prigovore stranaka.
15. U odnosu na prigovore I- tuženika i II - tuženika da se u konkretnom slučaju radi o isključivoj krivnji osiguranika tužitelja, i to iz razloga što iz nalaza i mišljenja proizlazi da se isti neposredno prije naleta na lisicu kretao nedopuštenom brzinom valja reći kako navedeni prigovor doprinosa osiguranika tužitelja za nastanak štetnog događaja nije osnovan. Naime, točno je kako je stalni sudski vještak Igor Jakoplić u svom nalazu i mišljenju u odnosu na brzinu kretanja i mogućnost uočavanja kretanja lisice naveo dvije varijante i to za mjesto naleta za oko 22,60 m kada je utvrdio da je vozač mogao uočiti kretanje lisice bilo kojom brzinom koja ne premašuje 46 km/h. Također je vještak razradio i drugu varijantu a u kojoj je naveo da, ako uvažimo da lisica ne bi neposredno prije naleta naglo promijenila smjer kretanja i da bi pri daljnjem kretanju po pravcu za dodatnih 1 m izašla van desnog gabarita vozila tada bi brzina izbjegavanja naleta iznosila oko 111 km/h. Po mišljenju ovog suda ova druga varijanta koju navodi vještak te u kojoj spominje način kretanja lisice prije samog štetnog događaja je samo hipotetski navedena jer niti u nalazu i mišljenju niti u jednoj drugoj ispravi ne postoje podaci koji bi govorili o smjeru kretanja lisice neposredno prije naleta. Niti iz iskaza saslušanog svjedoka koji su bili sudionici štetnog događaja nije moguće utvrditi nikakve relevantne činjenice o načinu kretanja lisice neposredno prije naleta. Dakle, budući da je vještak ovu varijantu obradio samo hipotetski već sama činjenica da se lisica našla na autoputu i da je došlo do naleta automobila osiguranika tužitelja na istu je jedino relevantno za ocjenu prigovora krivnje osiguranika tužitelja za nastanak ovog štetnog događaja. Stoga, kako bi po prvoj varijanti vozač uspio kočenjem izbjeći nalet pri prethodnom kretanju bilo kojom brzinom koja ne premašuje 46 km/h dok je ograničenje brzine na tom dijelu autoputa 130 km/h razvidno je da nije osnovan prigovor isključive odgovornosti odnosno suodgovornosti osiguranika tužitelja za nastanak ovog štetnog događaja. Stoga i nije relevantno je li se osiguranik tužitelja prije naleta kretao brzinom od oko 150 km/h kako to navodi vještak ili kojom drugom brzinom većom od 46 km/h jer bi u svakoj brzini većoj od 46 km/h došlo do naleta na lisicu budući da nema podataka o točnom kretanju lisice prije samog naleta na istu. Ovdje se još ističe kako je sukladno odredbi čl. 54. st. 1 toč 1 Zakona o sigurnosti prometa na cestama ("Narodne novine" br. 67/08., 48/10., 74/11., 80/13., 158/13., 92/14., 64/15., 108/17., 70/19., 42/20.- dalje ZOSPC na autocestama je ograničenje brzine 130 km/h. U iz provedenih dokaza u ovom konkretnom predmetu ne proizlazi da bi u vrijeme nastanka štetnog događaja brzina bila prometnim

znakom ograničena na manje od 130 km/h. Naime, iz zapisnika o očevidu koji je obavila policija nakon nastanka štetnog događaja proizlazi da je ograničenje brzine bilo 130 km/h, stoga se u tom smislu cijeni i iskaz vještaka Igora Jakoplića da policija zasigurno napisala da je u konkretnom slučaju postojalo neko ograničenje. Zbog navedenog ovaj sud ne prihvaća kao relevantno za ocjenu brzine kretanja od strane II- tuženika dostavljeno rješenje Ministarstva prometa i infrastrukture, o ograničenju brzine na autocesti jer ukoliko isto nije bilo označeno na cesti prometnim znakom nije od utjecaja na konkretne sudionike u prometu. No, ključno je za istaknuti da bi se štetni događaj dogodio i da bi obujam štete bio isti pri svakoj brzini većoj od 46 km/h dok I –tuženik i II tuženik ničim nisu dokazali da bi u konkretnom slučaju brzina bila prometnim znakom ograničena na manju brzinu od tih 46 km/h.

16. Iz svih gore navedenih dokaza ovaj sud nalazi utvrđenim kako se štetni događaj dogodio kada je na vozilo kojim je upravljao osiguranik tužitelja naletjela divljač-lisica. Također je utvrđeno kako se mjesto štetnog događaja nalazi na autoputu te kako osiguranik tužitelja ničim nije pridonio nastanku ovog štetnog događaja niti obujmu štete. Također je utvrđeno kako je ugovaratelj osiguranja BOUTIQUE ZA NEKRETNINE d.o.o. za osiguranika društvo RAIFFEISEN LEASING d.o.o. s tužiteljem ugovorio kasko osiguranje, zatim, da je tužitelj oštećeniku nadoknadio štetu društvu RAIFFEISENLEASING d.o.o. u iznosu od 12.710,87 HRK, a što je razvidno iz bankovnog izvoda (list 41 spisa).
17. Obzirom na ova utvrđenja a posebno stoga što je uvidom u policu osiguranja automobilske kasko (list 22 spisa) utvrđeno kako je u konkretnom slučaju vozilo koje je sudjelovalo u ovom štetnom događaju bilo kasko osigurano kod tužitelja te kako je tužitelj oštećeniku nadoknadio štetu, i to društvu RAIFFEISENLEASING d.o.o., u iznosu od 12.710,87 HRK, razvidno je da nije osnovan prigovor II-tuženika u kojem spori aktivnu legitimaciju tužitelja.
18. Odlučujući o odgovornosti i osnovu potraživanja u odnosu na I- tuženika u ovoj pravnoj stvari sud polazi od odredbe čl. 80. st. 6. Zakona o lovstvu (Narodne novine broj: 99/18, 32/19, 32/20-dalje ZL) kojom je propisano da za štetu nastalu naletom vozila na divljač odgovara vozač ako se utvrdi da je upravljao vozilom protivno odredbama propisa kojima je uređeno područje o sigurnosti prometa na cestama i postojećim prometnim znakovima izričitih naredbi ili lovoovlaštenik na čijem je lovištu nastala šteta ako se utvrdi da je šteta nastala zbog provođenja lova. Međutim, ako je do štete na vozilu došlo naletom vozila na divljač kada se nije provodio lov, za odgovornost za štetu mjerodavne su odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO), sve u smislu odredbe čl. 76. st. 2. ZL-a koja propisuje da u pogledu uzroka i odgovornosti za štetu važe odredbe zakona kojim se uređuju obvezni odnosi, ako tim zakonom nije propisano drukčije.
19. S obzirom na to da je divljač koja se kreće na javnoj cesti opasna stvar, to u slučaju kada je do štete u lovištu došlo naletom vozila na divljač, a nije se provodio lov, lovoovlaštenik odgovara po načelu objektivne odgovornosti u smislu odredbi čl. 1063. i 1064. ZOO-a, dok se prema odredbama čl. 1067. st.

2. i 3. navedenog Zakona može osloboditi odgovornosti u potpunosti ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika (ili treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći ni otkloniti) ili djelomično ako je oštećenik djelomično pridonio nastanku štete.

20. Prema tome, kako tijekom postupka nije utvrđeno da je do nesreće došlo uslijed provođenja lova a budući da Zakonom o lovstvu kao *lex specialis* nije propisano tko odgovara za štetu nastalu na vozilu u slučaju naleta divljači na vozilo kada se nije provodio lov, tada valja primijeniti odredbe Zakona o obveznim odnosima kojima se uređuje odgovornost za štetu. Pri tome, ovaj sud napominje da je i Ustavni sud Republike Hrvatske u obrazloženju svoje odluke poslovni broj U-I-4249/2018 od 18. lipnja 2019., između ostalog, naveo slijedeće: „14.1. Predlagatelj smatra da nije uređen slučaj u kojem dođe do naleta vozila na divljač, ako se ne provodi lov i ako vozač postupi po propisima koji uređuju područje sigurnosti prometa na cestama. Ustavni sud napominje da iako Zakon o lovstvu ne uređuje u cijelosti tu situaciju, ne može se zahtijevati od zakonodavca da zakonom uredi sve situacije do kojih može doći u svakodnevnom životu, već je na sudskoj praksi da iznađe takva rješenja u sudskim sporovima (do kojih može doći) koja će dati odgovor na tu dilemu predlagatelja na način kojim neće prevaliti svu odgovornost na građane već će odštetnu odgovornost za štete od divljači tumačiti sukladno općim načelima odštetne odgovornosti, odnosno na način kojim će pridonijeti razvoju i očuvanju prirodnog bogatstva i raspodjeli tereta odgovornosti za štetu između države, lovoovlaštenika i vozača. Polazeći do ovlaštenja zakonodavca da mijenja modele pojedinih zakonskih instituta, posebice na području gospodarskih odnosa, Ustavni sud ne nalazi da je postojeće zakonsko rješenje iz članka 80. stavka 6. Zakona o lovstvu nesuglasno s člankom 3. Ustava odnosno nije nesuglasno načelu izvjesnosti pravne norme jer je osporena norma dostatno određena, precizna i dostupna kako bi subjekti na koje se primjenjuje mogli prilagoditi svoje postupanje. Dakle, odštetna odgovornost nije isključivo na vozaču ili lovoovlašteniku jer je za određivanje odštetne odgovornosti potrebno ispitati ponašanje lovoovlaštenika, vozača i oštećenika u svakom konkretnom slučaju.“
21. Slijedom navedenog, premda je člankom 80. stavkom 6. Zakona o lovstvu propisano da je lovoovlaštenik (a time i njegov osiguratelj) odgovoran za štetu nastalu naletom vozila na divljač ako se utvrdi da je šteta nastala zbog provođenja lova, u slučaju kada je do naleta vozila na divljač došlo u vremenu kada se nije provodio lov (i ako je vozač upravljao vozilom sukladno propisima kojima je uređeno područje o sigurnosti prometa na cestama i postojećim prometnim znakovima izričitih naredbi), činjenica što se u vrijeme nastanka prometne nezgode (i štete) nije provodio lov ne znači da lovoovlaštenik (njegov osiguratelj) ne može odgovarati za štetu. Naprotiv, upravo zbog toga što je u ovom konkretnom slučaju utvrđeno da osiguranik tužitelja nije doprinio svojim ponašanjem u prometu ovom štetnom događaju a divljač koja se kreće na javnoj cesti je opasna stvar (da je divljač koja se kreće cestom opasna stvar proizlazi i iz odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2101/86 od 29. siječnja 1987., Rev-2070/92 od 16. prosinca 1992., Gzz-4/04 od 30. lipnja 2004. i Rev-1312/07 od 9. srpnja 2008.), to u slučaju kada je do

štete nastale naletom vozila na divljač kada se nije provodio lov lovoovlaštenik i nadalje odgovara po načelu objektivne odgovornosti u smislu članka 1063. Zakona o obveznim odnosima u vezi članka 76. stavka 2. Zakona o lovstvu. Slijedom navedenog, da bi se lovoovlaštenik (njegov osiguratelj) mogao osloboditi od obveze naknade štete nastale naletom vozila na divljač kada se nije provodio lov, on je u smislu članka 1067. Zakona o obveznim odnosima morao dokazati da šteta na vozilu potječe od nekog nepredvidivog uzroka koji se nalazio izvan stvari, a koji se nije mogao spriječiti, izbjeći ili otkloniti odnosno ako dokaže da je šteta nastala radnjom oštećenika ili treće osobe, koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao ni izbjeći, ni otkloniti. Međutim, I- tuženik to u ovom sporu nije dokazao.

22. Obzirom da je dinamika nastanka štetnog događaja utvrđena uvidom u nalaz i mišljenje vještaka Igora Jakoplića proizlazi da je nalet divljači (lisice) isključivi uzrok štete na motornom vozilu tužiteljeva osiguranika.
23. Prema tome, budući da je u konkretnom predmetu lovoovlaštenik lovišta odgovoran za nastanak štete na motornom vozilu osiguranom kod tužitelja (odnosno tuženik kao lovoovlaštenikov osiguratelj) neovisno od toga što šteta nastala tužiteljevu osiguraniku nije nastala zbog provođenja lova, a u konkretnom predmetu ne postoje razlozi za isključenje odgovornosti tuženika (njegova osiguranika) za štetu iz članka 1067. Zakona o obveznim odnosima, stoga je tuženik dužan naknaditi štetu tužitelju.
24. Isto tako ovdje valja istaknuti kako i iz odluka Visokog trgovačkog suda, poslovni broj PŽ-4074/24 i PŽ-3163/24 proizlazi kako nije niti relevantno da se štetni događaj dogodio baš u samom lovištu već je dovoljno da se dogodio na cesti naletom na divljač. Isto tako ovdje još valja istaknuti da ovaj sud nije posebno cijenio dokaze dostavljene na okolnost točnog mjesta gdje se štetni događaj dogodio budući da je I- tuženik osiguratelj svih lovovlaštenika u utuženom periodu.
25. Iz uvida u dnevnik rada društva Hrvatske autoceste d.o.o., Sektor održavanja utvrđeno je kako je isto društvo vršilo ophodnju predmetne dionice autoceste na dan štetnog događaja te su vršili obilaske i prikupljali različite podatke o stanju na autocesti.
26. Sud je kao vjerodostojne prihvatio prethodno navedene isprave, izvodeći dokaznu snagu tih isprava dovodeći ih u vezu s drugim dokazima te okolnošću da stranke tijekom postupka nisu osporile njihovu vjerodostojnost.
27. Prema odredbi članka 1045. stavka 1. ZOO-a tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Odredbom članka 1046. ZOO-a propisano je da je šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).
28. Odlučujući od odgovornosti II- tuženika sud polazi od odredbe članka 50. stavak 1. i 2. Zakon o cestama ("Narodne novine" br. 84/11., 18/13., 22/13.,

54/13., 148/13., 92/14., 110/19., 144/21. ; dalje: ZC), kojom je propisano da za štetu trećim osobama nastalu na javnoj cesti zbog naleta na divljač odgovara se po osnovi krivnje, dok pravna osoba koja upravlja javnom cestom, odnosno koncesionar, odgovara za štetu iz stavka 1. istog članka nastalu na javnoj cesti ukoliko javna cesta, na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima. Pritom se napominje da je prema odredbi članka 2. stavak 1. točka 2. ZC-a autocesta definirana kao javna cesta s tehničkim karakteristikama autoceste određenim propisima kojima se uređuje sigurnost prometa na cestama.

29. Imajući u vidu sve prethodno izneseno, ovaj sud je na temelju analize svih provedenih dokaza utvrdio da osiguranik tužitelja neposredno prije naleta na lisicu nije mogao izbjeći nalet na istu te kako eventualna vožnja preko dopuštenih 130 km/h na tom dijelu autoceste nije u uzročnoj vezi s nezgodom. Naime, budući da se nalet na lisicu koja se u tom trenutku našla na kolniku autoceste nije mogao izbjeći već pri svakoj brzini većoj od 46 km/h, dok činjenica da se lisica našla na autocesti izletjevši pred vozilo u vlasništvu osiguranika tužitelja (što tijekom postupka nije bilo niti sporno) ukazuje na činjenicu da je žičana ograda morala imati neki procijep ili prokop kroz koji se lisica uspjela provući na kolnik.
30. Dakle, pojava lisice na autocesti koja mora biti ograđena u cijelosti i na kojoj se mora osigurati sigurnost prometa, po stavu ovog suda predstavlja propust II-tuženika u održavanju ceste budući da potrebna zaštita od divljači, uslijed postojanja prokopa ili procijepa na žičanoj ogradi, očito nije bila adekvatna. Naime, premda iz rezultata provedenog postupka proizlazi da je II- tuženik osigurao provedbu određenih mjera sigurnosti u prometu, kao primjerice provođenjem ophodnji ophodarskim vozilom u svakoj smjeni, povremene kontrole zaštitne žičane odgrade i sl. no navedeno ne isključuje njegovu odgovornost. Da nije postojao prokop ili procijep na zaštitnoj ogradi, lisica se ne bi niti mogla provući na prostor kolnika autoceste (a što nesporno je), uslijed čega postoji odgovornost osiguranika tuženika budući da nije osigurao sve uvjete i adekvatnu zaštitu za sigurno odvijanje prometa (tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojim odlukama, poslovni broj PŽ-2874/2020-2 od 14. prosinca 2021. i PŽ-47/2020-4 od 9. prosinca 2021. kao i Vrhovni sud republike Hrvatske u odluci Rev-1004/2022 od 3. rujna 2024.).
31. Zbog navedenog nije osnovan prigovor I-tuženika i II-tuženika kojim spore osnov i odgovornost za nastanak ovog štetnog događaja i nedostatak uzročno – posljedične veze između štetnog događaja i ponašanja tuženika.
32. Slijedom navedenog sud je utvrdio da postoji drugotuženikova odgovornost za štetu prouzročenu upravo drugotuženikovim propustom da poduzme mjere radi sigurnog neometanog prometa i mjere održavanja sigurnosti autoceste, pa i postavljanjem ograde koja će spriječiti izlazak divljači na autocestu.
33. S obzirom na to da je u konkretnom slučaju nesporno da je prvotuženik osiguratelj lovoovštenika koji je u konkretnom slučaju odgovoran za štetu i da postoji i odgovornost drugotuženika za štetu, sud je utvrdio da postoji solidarna

odgovornost oba tuženika za štetu u smislu odredbe članka 1107. stavka 3. ZOO-a jer su u konkretnom slučaju štetu uzrokovale osobe radeći nezavisno jedna od druge, a njihovi udjeli u šteti se ne mogu utvrditi (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev 1435/08-2 od 14. listopada 2010.).

34. U odnosu na visinu pretrpljene štete valja reći kako je iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Igora Jako plica utvrđeno kako tužitelj osnovano potražuje utuženi iznos od 1.687,02 EUR pa stoga nije osnovan prigovor I i II-tuženika kojim spore visinu štete na vozilu tužitelja.
35. Slijedom svega navedeno sud je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev kao osnovan temeljem odredbe čl. 963. ZOO-a kojom je određeno da isplatom naknade iz osiguranja prelaze na osiguratelja po samom zakonu do visine isplaćene naknade, sva osiguranikova prava prema osobi koja je po bilo kojoj osnovi odgovorna za štetu te je odlučio kao pod točkom I/ izreke ove presude.
36. Ovaj sud nije izvodio ostale po strankama predložene dokaze budući da bi to bilo protivno načelu ekonomičnosti postupka.
37. Slijedom navedenog, tuženicima je naloženo isplatiti iznos od 1.687,02 EUR pa je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u točki I izreke ove presude.
38. Odluka o zakonskim zateznim kamatama na utuženu glavnici temelji se na odredbi čl. 183. st.1. ZOO kojom je propisano da dužnik dolazi u zakašnjenje kada ne ispuni obvezu u roku određenom za ispunjenje, i na odredbi čl. 29.st.1. istog zakona kojom je propisano da dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane činidbe duguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom, a sve u svezi s čl. 963 st.1 ZOO-a budući da je upravo danom isplate utuženog iznosa svom osiguraniku tužitelj stekao pravo isti iznos potraživati od tuženika. Ističe se kako je sud uvidom u potvrdu o plaćanju (list 41 spisa), utvrdio da je tužitelj svom osiguraniku isplatio iznos štete 12.1.2022. pa je stoga i osnovan njegov zahtjev za isplatu zatezne kamate od 13.1.2022. Stoga nije osnovan prigovor I i II-tuženika u kojem osporavaju tijek kamate.
39. Odluka o visini stope zatezne kamate dosuđena po stopi na osnovi čl.29.st.2 ZOO-a.
40. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. Zakon o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11,25/13,89/14,70/19, 80/22 i 114/22- dalje u tekstu ZPP), te na Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23, dalje u tekstu: OT) pa je tako tužitelju dosuđen trošak od po 200 eur za sastav 2 odštetna zahtjeva (Tbr. 32 OT), za sastav tužbe (Tbr 7/1 OT), te za sastav podnesaka od 25.7.2024., 28.11.2025., 4.12.2025., 9.2.2026. (Tbr 8/1OT), te za pristup na ročišta 7.4.2025., 13.10.2025. i 21.5.2026. (Tbr. 9/1 OT), te 50,00 EUR za sastav podnesaka od 28.5.2024., 20.6.2024. i 8.5.2025. (Tbr. 8/4 OT), što uz 25 % PDV (537,50 eur) ukupno iznosi 2.687,50 eur. Kada se tom iznosu pridoda iznos sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eur,

presudu u iznosu od 66,36 eur, te trošak prometnog vještačenja u iznosu od 600,00 EUR, trošak sveukupno iznosi 3.387,04 eur pa je odlučeno kao u izreci ove presude.

41. Tužitelju nije priznat trošak za sastav podneska od 15.10.2025. jer nije bio potreban za vođenje ovog parničnog postupka.
42. Budući je tužitelj potraživao i zakonske zatezne kamate na parnične troškove, to je o zateznim kamatama odlučeno temeljem čl. 151. st.3 ZPP-a i članka 29. stavak 2. ZOO-a i to uzimajući u obzir stopu koja se odnosi na ostale odnose.
43. Ovdje još valja istaknuti kako je sud sve iznose naznačene u kunama preračunao u eure sukladno općim pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz odredbe čl. 14. Zakona o uvođenju eura kao službeno valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 57/22,88/22).
44. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 11. lipnja 2026.

S u d a c:
Maja Šebalj Širić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu bez obzira što nije na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano, u 4 primjerka, putem ovog suda Viskom trgovačkom sudu Republike Hrvatske.

DNA:

1. Tužitelju pp uz naplatu sudske pristojbe na presudu 66,36 eur-- OSTAJE
2. I-tuženiku po pun.
3. II tuženiku
3. kal 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-40701**

Kontrolni broj: **086fa-a1438-cca04**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.